

ANNE METTE
HANCOCK
KVET SMRTI

Květ smrti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Anne Mette Hancock

Květ smrti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANNE METTE
HANCOCK
KVET SMRTI

ANNE METTE
HANCOCK
KVET SMRTI

2022

© 2018 Anne Mette Hancock
First published by Lindhart & Ringhof, Denmark
Published by arrangement with Nordin Agency ApS, Denmark
Translation © Kristina Václavů, 2022

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z dánského originálu *Ligblomsten* vydaného
nakladatelstvím Lindhardt og Ringhof Forlag A/S v roce 2017
přeložila Kristina Václavů
Vydalo nakladatelství Domino v Praze roku 2022
ve společnosti Albatros Media a. s., se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 39 735
Odpovědná redaktorka: Lenka Křížová
Korektura: Tereza Čechová
Technická redaktorka: Monika Chomiaková
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Jan Hána
Návrh obálky: Henriette Mørk
Fotografie na zadní straně obálky: Ditte Capion
Grafické zpracování obálky: Diana Delevová
Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-566-9
ISBN e-knihy 978-80-7498-577-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-578-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7498-576-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

Věnováno rodičům

1

Často snila o tom, že ho zabije. Tiše se k němu přikrade a jediným rázným pohybem mu podřízne krk. Proto se Anna nevzbudila leknutím, ale klidně, rozespale zamžourala na svět ze snu, který jí před očima znovu roztočil kaleidoskop násilí a probudil v ní nadšení.

Už to skončilo?

Zůstala chvíli ležet ve tmě a snažila se přivyknout skutečnosti. Podívala se na budík stojící na podlaze vedle postele. Číslice ukazovaly pět třicet sedm. Bylo to nejdéle, jak se jí zatím podařilo usnout, od té doby, co se tu ubytovala.

Pod arkádami starého kláštera v sousední ulici se rozlehl psí štěkot. Zvíře dvakrát hlasitě zabafalo, pak se ozvalo zdušené zavytí a rozhostilo se úplné ticho. Anna se v posteli zvedla na lokty a nastražila uši. Právě když si chtěla znovu lehnout, ozval se zvuk chrčícího motoru a pomalu se přibližoval.

Vstala a rychle přešla k jednomu ze dvou oken ložnice. Zmocnil se jí neklid. Pootevřela světle zelenou okenici, takže se škvírou dovnitř vedral ostrý paprsek ranního slunce, a podívala se o dvě patra níž na ulici pod sebou. Kromě kočky, která seděla na protější zdi dvorku se zarostlou zahrádkou a líně ji ometala ocasem, byla Rue des trois Chapons pustá a prázdná.

Anna přelétla očima domy naproti a zastavila se pohledem u okna v přízemí. Bylo otevřené dokořán. Obvyčně bývaly všechny okenice v domě zavřené, ale tentokrát poprvé uviděla v zaprášené nemovitosti známku života. Jako by se na ni ten tmavý otvor ve zdi zahleděl, jako oko, které na ni zdola zírá vzhůru.

Ruce se jí roztráslы strachy a v uších jí zaduněla krev.

Že by to byl on? Našli mě?

Zůstala schovaná za okenicemi a sledovala ulici, dokud se neovládla a nedostala dech pod kontrolu. Na uklidněnou si pro sebe přikývla. Nikdo tam není. Dole ve stínu se nikdo neschovává.

Celkem vzato tou uličkou mnoho lidí nechodilo. Rue des trois Chapons byla úzká, různě se klikatila a vedla od náměstí u kostela k hlavní ulici. Když v ní člověk rozpráhl ruce, dosáhl bez potíží na kamenné domy po obou stranách. V úrovni ulice prozrazoval nasládlý zápach, kam se v noci uchylovaly toulavé kočky. Ochomýtalý se tady a žalostně mňoukaly v touze po společnosti. Ale lidí tu Anna moc nezahlédla. V téhle díře rozhodně ne.

Zavřela okno a vyšla nahá po sešlapaném kamenném schodišti na střešní terasu. Otočila vodovodním kohoutkem a po dlažbě sebou smýkla hadice. Chytila ji a opláchla se proudem studené vody. Rozehřátému a rozespalému tělu působila sprcha až bolest, Anna ale nevěnovala nepříjemnému pocitu pozornost.

Smetla kapky vody z mokré kůže a upravila si prsty vlasy. Pak sklouzla rukama po vpadlých tvářích a zahleděla se na svůj odraz v prosklené výplni dveří vedoucích na terasu. Zhubla. Ne moc, možná ne víc než tři čtyři kila, ale zmenšila se jí prsa, paže měla šlachovitější, obličej vyzáblejší. Nedovedla říct, komu se podobá víc: jestli přerostlému dítěti nebo stařeně. Z obou možností se jí obrátil žaludek.

Oblékla si úpletové šaty, obula espadrilky a sešla dolů do kuchyně, kde našla kus bagety a sklenici fíkové marmelády. Jedla vestoje u okna a naslouchala šramotu z náměstí, jak na trhu rozestavují prodejní stánky.

Dopis odeslala včera.

Urazila tříhodinovou cestu do Cannes a nejdřív vyzvedla zásilku FedExu na poště v Rue de Mimont. Když se vrátila do auta, ihned balíček roztrhla a ujistila se, že jsou v něm peníze. Pak vhodila dopis do poštovní schránky před La Poste a vrátila se do Rue des trois Chapons. Za několik dní pošle další. A pak ještě jeden. V mezičase jí nezbývá než čekat. A doufat.

Když dojedla poslední sousto bagety, nasadila si čepici, vzala batoh a vyšla z domu. Sešla hlavní ulicí na trh, kde se zastavila uprostřed nakupujících a prodávajících, a nasála živou atmosféru mezi stánky.

Kolem vratkého rozkládacího stolku se shluklo hejno dětí. Na stolku stála papírová krabice, v ní leželo kůzle a nechalo se hladit záplavou chtivých ručiček. Mezi dva kluky dvojčata se vepchal mohutný muž v lacláčích a strčil kůzleti do huby láhev s dudlíkem a ono vděčně nasálo její obsah. Volnou rukou podstrčil plastový košík rodičům, kteří se usmívali nad nadšením svých dětí. Nechoťně vylovili z kapes mince a naházeli mu je dovnitř. Muž mechanicky poděkoval a obratem vytáhl láhev hladovému kůzlátku z huby, až se mléko rozstříklo na všechny strany.

Anna dlouho s odporem sledovala, jak muž proceduru opakuje. Právě se chystala k němu vykročit a vyrazit mu láhev z ruky, když zavadila pohledem o starší manželský pár sedící pod vistárium baldachýnem v kavárně na protější straně ulice. Muž byl holohlavý a měl na sobě křiklavě žluté tričko s límečkem. Něčemu se věnoval, vypadalo to na máslový croissant. Annu sice zaujalo tričko, ale zarazila se až při pohledu na paničku s boubelatými tvářičkami v kavárenském křesle vedle něho.

Co měla paní na sobě, nestihla zaregistrovat. Jediné, čeho si všimla, byl fotoaparát, který držela před sebou, a překvapení, s jakým Annu sledovala.

Anna se otočila, vykročila rozvážně k nejbližšímu rohu a zabočila za něj.

Potom se rozběhla.

„Není to totéž. Nepodobá se to ani NÁZNAKEM!“ Detektiv Erik Schäfer pohlédl nevěřicně přes stůl na svou kolegyni.

S Lisou Augustinovou sdíleli kancelář už skoro rok a nebylo dne, kdy by přátelsky, ale s velkým zanícením nepodebatovali o vývoji nějakého případu nebo o něčem jiném, méně podstatném. Dnešek nebyl výjimkou.

„Tak to teda je,“ oponovala mu. „Jsi jen jiná generace, takže tě vychovávali jinak. Společnost nám všem vymyla mozek, abychom si mysleli, že jedno je naprosto normální a všeobecně přijatelné, zatímco to druhé se z morálního hlediska řadí do stejné kategorie jako zpronevěra a usmrcení z nedbalosti. V podstatě v tom ale není velký rozdíl. Jen jsme se tomu z neznámých důvodů rozhodli věřit.“

Augustinová podtrhávala platnost svých argumentů tím, že kolem sebe šermovala nakousnutým krutím sendvičem, který držela v ruce.

„Oukej, tak si to pro pořádek zopakujeme ještě jednou,“ řekl Erik Schäfer. „Ty tvrdíš, že sex a masáž je totéž?“

„Povídám, že obojí přináší tělesné uspokojení na velmi intimní úrovni. Dejme tomu, že byste si s Connie zamluvili termín na masáž...“

To pomýšlení připadalo Schäferovi víc než nepravděpodobné.

„... ty budeš mít masérku, Connie dostane maséra. Zavedou vás každého zvlášť do malé, tmavé místnosti, ve které stojí kus nábytku připomínající postel. Svléknete se a necháte někoho naprosto cizího, aby se vám proháněl naolejovanými rukama po těle. Jste nazí, voní to tam růžovým olejem, z přehrávače se line podmanivá

meditativní hudba a vy si každý pro sebe v duchu říkáte: Ach, to je nádhera, jen tak dál, ano, přesně tam, kruci to je paráda.“

„Máš na bradě hořčici,“ poznamenal suše Schäfer a ukázal na žlutou šmouhu.

Zatímco Augustinová pokračovala v argumentaci, vytáhla z pytlíku od Sunset Boulevard zmačkaný ubrousek a hořčici si utřela. „Pak se zase sejdete, zaplatíte účet a povyprávíte si, jaké to bylo skvělé. Nikdy vám nebylo líp a nikoho nenapadne tomu druhému vyčítat, že se právě nechal tělesně uspokojit někým jiným. Naopak se shodnete, že byste to měli podnikat častěji.“

Obrátila dlaně vzhůru a povytáhla ramena způsobem zdůrazňujícím, že by člověk musel být na hlavu, kdyby mu to z jejího myšlenkového pochodu nevyplývalo.

Schäfer zamrkal. „Takže ty jsi toho názoru, že by měly být masáže zakázané stejně jako sex s jiným než vlastním partnerem?“

„Ale ne, krucinál, ty jsi mě vůbec nepochopil, Schäfer. Chci říct, že by mělo být obojí stejně legitimní.“

Erik Schäfer na ni vyvalil oči.

„Je to vědecky dokázané,“ pokračovala. „Kdyby bylo párové soužití méně restriktivní, zvýšila by se spokojenost v manželství a lidé by měli daleko menší tendenci se rozcházet, hlavně ženy, kdyby měly dovoleno dělat to i s někým jiným než jen s manželem.“

„To je hrozná kravina!“

Augustinová se hlasitě rozesmála.

„Tohle tvrdíš jenom proto, že to máš v hlavě poskládané jako chlap,“ pokračoval Schäfer a poukazoval na okolnost, že Lisa Augustinová dostala ve svých osmadvaceti letech do postele už víc žen než on za celý svůj téměř dvakrát tak dlouhý život.

„Ty mi nevěříš?“ Otočila se na kancelářské židli o sto osmdesát stupňů a uhodila prsty do klávesnice počítače, aby mohla své tvrzení podložit, když vtom Schäferovi zazvonil telefon.

„Vyvázla jsi na poslední chvíli,“ zasmál se a ohlásil se: „No?“

„Ehm, dobrý den, máme tu nějakou paní, která by s vámi chtěla mluvit.“ Hlas na druhém konci patřil jedné z recepčních v přízemním podlaží policejního ředitelství.

„Jak se jmenuje?“

„To nechce říct.“

„Nechce říct?“ podivil se Schäfer. „Co to má sakra znamenat?“ Augustinová přestala psát a zvědavě se na něho podívala.

„Jen tvrdí, že má něco důležitého a měl byste se na to podívat. Říká, že se to týká jedné vraždy, kterou jste vyšetřoval v roce 2013.“

Schäfer dostával od lidí, kteří si mysleli, že by mohli přispět nějakou informací, pravidelně e-maily a také mu často telefonovali. Ale bylo značně neobvyklé, aby se někdo objevil přímo na ředitelství. A ještě vzácněji se na Schäfera obraceli kvůli případu, ke kterému došlo tak dávno.

„Dobrá tedy, sežeňte službu, ať ji odvede do druhého patra a usadí ji ve výslechové místnosti číslo jedna.“

Zavěsil a vstal.

„Kdo to byl?“ zeptala se Augustinová a upozornila posunkem hlavy na knoflík u kalhot, který si při obědě diskrétně povolil, aby si za psacím stolem udělal pohodlí.

„To byla moje žena,“ odpověděl Schäfer. Zatáhl břicho a dopnul kalhoty. „Právě si to rozdala se zahradníkem, takže je toho názoru, že si zasloužím pořádnou masáž hlavy. Masérka už bude touhle dobou na schodech.“

Kodaň zaléval již pátý den v kuse tichý zářijový déšť tenkými provázky vody. Uplynulé léto bylo v letošním roce šedivější než obvykle a člověk měl pomalu pocit, jako by všechna roční období nahradil jeden dlouhý, blátivý podzim.

Heloise Kaldanová právě přivírala kuchyňské okno, aby jí nekapalo na vnitřní parapet, když jí na stole zavrňel mobil. To dělal téměř nepřetržitě celý víkend. Tentokrát číslo na displeji neznala, takže hovor odmítla a vložila do kávovaru tmavě zelenou kapsli. Přístroj od Nespressa se ihned pustil do práce a vyplivl lungo černé jako tér.

Z obývacího pokoje měla výhled na velkou kostelní kupoli potaženou nazelenalou měděnkou. Starý půdní byt na nároží ulice Olferta Fischera nebyl prostorný ani hezký, když do něj svého času investovala. Nebyl v něm ani sprchový kout a zanedbaná kuchyně, kterou si Heloise později nejvíce oblíbila, bývala vyloženě nechutná. Ale z balkonku u obývacího pokoje měla výhled na kupoli Mramorového kostela, což uvedla jako jedno z mála kritérií, která sdělila realitnímu makléři: Z bytu by mělo být vidět na kupoli „Marmorkirken“ alespoň jedním oknem.

Když jako dítě trávil víkendy se svým otcem, bývala kupole jejich místem. Každou druhou sobotu jídali šlehačkové dorty a pili horkou čokoládu v cukrárně La Glace. Tatínek se ládoval dortem Othello a okouzloval servírky, dokud se spolu nevydali procházkou ulicí Bredgade ke kostelu. Uvnitř vystoupali zkušeně vzhůru po točitém schodišti, přešli po vrzajících prknech podlahy pod krovem a usadili se na jedné z nejvýše umístěných laviček na věži.

Ruku v ruce si užívali výhledu na Kodaň, někdy zasněženou, jindy koupající se ve slunečním světle, ale většinou jen šedou a větrnou. Tatínek jí ukazoval historické budovy a vypravoval dlouhé a úchvatné příběhy o králích a královnách této země. Seděla, poslouchala a dívala se na něho očima prozrazujícíma, že je pro ni ten nejhodnější a nejchytřejší člověk na světě. Pokaždé ji naučil tři nová slova, v jejichž užití se měla pocvičit, než se zase uvidí.

„No, tak se na to podíváme,“ řekl a navlhl si špičku ukazováčku o spodní ret, aby pak dělal, jako že zahloubaně listuje v neviditelné encyklopedii.

„Aha, tu to máme! Dnešní slovo je: hochštapler, baroko a... opulentní.“

Pak vysvětlil význam slova a uvedl příklady, v jakých legračních souvislostech je možné ho použít, a Heloise mu to celé ohromně baštila. Milovala ty chvíle o samotě ve dvou na vrcholku kostela a právě tam, bezpečně opřené o jeho velký břich, klešající a vzdouvající se nahoru a dolů proudem slov, v ní probudil zájem o poutavý příběh. V prvním bytě, do kterého se jako úplně mladá nastěhovala, měla výhled na kupoli z okna ložnice. Postupem času se jí stal pandánem penízku pro štěstí. Připomínal jí pocit smysluplnosti a bezpečí z dětství, a když cestovala, patřil mezi věci, po nichž se jí z domova stýskalo nejvíce.

Málokdy se ale na kostel dívala jako dnes, v pondělí těsně před polednem. Za normálních okolností by byla na poradě v redakci, diskutovala by, na co se tento týden v novinách zaměří, a plánovala si řešerše.

Jenže dnes ne.

Před ní na kuchyňském stole ležely ranní noviny. Všechny měly na titulní stránce Skriverovu kauzu.

Obrátila na druhou stranu *Demokratického deníku*, který byl v posledních pěti letech jejím zaměstnavatelem, a začetla se do úvodníku. Šéfredaktor Mikkelsen se tu omlouval za článek, který zveřejnili před několika dny, o investicích módního giganta Jana Skrivera do ekologické katastrofy v podobě textilní továrny zaměstnávající nezletilé dívky v Bengalúru. Psal, že byli „ve snaze

dobrat se pravdy“ příliš důvěřiví. Pateticky si myl ruce v dobře režírovaném kuse, jehož jediným cílem bylo prezentovat plátek jako čestný a objektivní a – především – zprostit vedení jakékoli odpovědnosti.

Což bylo i v pořádku. Šéfredaktor za to nemohl. Zato ona ano. To ona článek napsala, uvěřila svému zdroji a dala přednost důvěře před důkladností.

Jak mohla být k čertu tak pitomá? Proč si všechno neověřila a radši hned dvakrát? Proč mu uvěřila?

Opět jí zavibroval mobil. Tentokrát číslo, které nemohla odmítnout. Nechala telefon třikrát zazvonit, než se unaveně ohlásila.

„Kaldanová.“

„Ahoj, to jsem já. Nevzbudila jsem tě?“ Z opačného konce se ozval napjatý hlas Heloisiny editorky, Karen Aagaardové.

„Ne, proč?“

„Nějak chraptíš.“

„Ne, už jsem dávno vzhůru.“

Heloise skoro celou noc nespala a dopila zbytek láhve bílého vína, kterému se předevčírem podívaly na zoubek s Gerdou. Probírala kauzu ze všech možných stran a úhlů, prošla i sebe-menší detaily jejího průběhu a pokoušela se zaměřit na celkový obraz. Jenže zůstal zakalený, zastřený, nehledě na to, jak moc se snažila. Nebo se jí možná nelíbilo, co vidí? Byla novinářka – hodně dobrá novinářka – a dělat tak příšerné chyby jí prostě nebylo vůbec podobné. Měla na sebe neuvěřitelný vztek – a na něho také.

„Já vím, že jsem tě prosila, aby sis dneska vzala volno,“ řekla Karen, „ale rád by tě viděl Rejč.“

Carl-Johan Reytech, v novinách spíš známý jako „Rejč“, byl úlisný skřet, který v *Demokratickém deníku* zastával místo redaktora čtenářské rubriky, a vycházeje ze směrodatných pravidel dobrých novinářských mravů vyřizoval stížnosti na chyby v uveřejněných článcích. Pokud někomu zaklepal na dveře, bylo hned jasné, že ho čeká perný den, možná i perný týden a v nejhorším případě i poslední tečka za kariérou.

„Zase?“ Heloise zavřela oči a zvrátila hlavu. Nedovedla si představit, že by průběh celé kauzy ještě jednou dopodrobna probírali. Už ji prošli třikrát.

„Jo, musíš se tu ještě jednou stavit, abychom to mohli uzavřít. Má ještě pár drobností, které by rád podchytil, abychom mohli obrátit list. Vždyť o to snad taky stojíš.“

„Budu tam za čtvrt hodky,“ řekla Heloise a ukončila hovor.

Strhla z háčku v předsíni černou koženou bundu, rozkopla hromadu reklamních letáků na rohožce a přibouchla za sebou dveře bytu.

*

Demokratický deník sídlil v ulici Store Strandstræde v památkově chráněném objektu, jehož starobylé, monarchistické vzezření a vnitřní zařízení odpovídalo konzervativnímu zaměření listu. Měl vysoké klenuté stropy, stěny pokryté ručně malovanými tapetami a stará dělená okna vyplněná tak tenkým sklem, že se Heloise v chladné polovině roku uvnitř třásla zimou.

Odstavila kolo před budovou a kývla na pozdrav mladíkům z distribuce, kteří seděli na protější straně ulice na lavičce u kavárny, schovávali se před deštěm a kouřili. Visela nad nimi těžká černá plachta. Byla napnutá k prasknutí a po silných kovových lanech stékaly stružky vody. Heloise se zastavila, zadívala se na plachtovinu a čekala, kdy se jim protrhne nad hlavou.

Jeden z mladíků jí laškovně odpověděl na pozdrav. „Hej, Kaldanová, tak jak to jde?“

Kamarád se k němu ze strany naklonil, aniž z Heloise spustil oči, něco mu pošeptal a oba se rozchechtali.

Odvrátila se od nich a projela přístupovou kartu elektronickým zámekem vpravo od hlavního vchodu. Zadala své osobní heslo, dveře mechanicky zabzučely a pomalu se otevřely.

Heloise se rozhodla jít do zpravodajské redakce po schodech a brala je po dvou. Když vyběhla do třetího patra, Karen Aagaardová už na ni čekala v chodbě. Vždy se k sobě chovaly hezky. Byl to zdravý a pevný pracovní vztah a Heloise Karen respektovala

nejen jako novinářku, ale i lidsky. Nikdy se však navzájem nesvěřovaly. Heloise věděla, že Karen bydlí v Hellerupu, je vdaná a má syna v armádě, ale kromě toho neměla o osobním životě svojí šéfové ani ponětí a stejně to platilo i obráceně. Taková úroveň intimity jí báječně vyhovovala – a nejen dnes.

„Nech mě hádat: Ty na deštníky moc nedáš, viď?“ Aagaardová si tázavě prohlížela Heloisiny promočené šaty.

Heloise se usmála a setřásla ze sebe trochu dešťové vody. „Ne, tak daleko jsem ještě nedospěla.“

„Počítám, že sis přečetla dnešní úvodník?“

„Ano.“

„A?“

Heloise pokrčila rameny. „Co jiného mohl Mikkelsen napsat?“

„Samozřejmě, v tom máš asi pravdu. Ale byl fakt nakrknutý, když jsem s ním před chvílí mluvila. Kdybys neměla letos na kontě tolik velkých věcí, tak bych snad řekla, že tě vyrazí. Vážně nejsem na sto procent přesvědčená, že se z toho vysekáš.“

„Dík za povzbuzení, to jsem přesně potřebovala.“ Heloise vzala za kliku open space kanceláře. „Až po tobě, šéfko.“

„Snad v tom není víc, než už jsi řekla? Chci říct, nemůže na tebe Rejč vyštourat něco, o čem bych nevěděla, že ne?“

„Jako co?“

„Já nevím, cokoli, co by tě ukazovalo v ještě horším světle než teď. Jsi na tom dost bídne a promptní zamítnutí by mě dost uklidnilo, abys věděla.“ Karen Aagaardová se na ni zadívala přes okraj svých kostěných brýlí.

Heloise prolétl před očima splašený sled nejasných výjevů, nahá, zpocená těla, slané polibky. Byla by ráda spolupracovala, poněvadž se jí nelíbilo, že vyslala do světa nepodloženou zprávu. Jenže se jí nechtělo prozrazovat podrobnosti ze svého soukromého života. Nejen proto, že do něj jejím šéfům nic není. Byla také příliš hrdá, aby kdy přiznala, že Martinovi důvěřovala.

„Ne,“ řekla a položila své editorce konejšivě ruku na rameno. „Nic víc v tom není. Co kdybychom se do toho pustili, ať to máme za sebou? Kde je Rejč?“

„Už tu měl být.“

Karen strčila hlavu do velké zasedací místnosti uprostřed redakce. Nikdo v ní nebyl.

„Byl ještě v autě, když mi volal, takže se sem možná ještě nedostal. Dej si kafe, ale zůstaň tady na patře. Dám vědět, až dorazí.“

Cestou do kuchyňky mýjela Heloise příhrádky s poštou. Ve svém budníčku něco nacházela už jen zřídka. Dnes v něm na ni ale čekal celý balík dopisů.

Odnesla si korespondenci a hrnek rozpustné kávy na své místo v kóji investigativních novinářů, hodila si obě nohy na stůl a roztrhla první obálku. Bylo to tlusté psaní, obsahovalo devět hustě popsaných stran vyjadřujících pohoršení nad využíváním dětské práce v Bangladéši. Téma se opakovalo ve druhém i třetím dopisu, zatímco čtvrtý obsahoval jen žlutý lepicí papírek s jediným slovem.

Děvko!

„Proboha, jak originální,“ posteskla si a ukázala lístek kolegovi Mogensi Bøttgerovi, který seděl na opačné straně jejich čelem k sobě přiřazených psacích stolů.

Zvedl oči od poznámkového bloku a kvitoval věc lhotejně povytaženým obočím.

Heloise papírek zmačkala spolu s obálkou, ve které přišel, a namířila papírovou kouli na odpadkový koš na opačném konci místnosti. Přistála na zprohýbaných parketách půldruhého metru od cíle.

„To se ti povedlo,“ pokýval uznale hlavou Bøttger. „Máš plán B pro případ, že by tě Mikkelsen vyrazil?“

„To neudělá.“

„Tím bych si fakt nebyl tak jistý.“

„On mě nevyhodí,“ opakovala Heloise.

Vzala z hromádky další obálku a začala ji trhat ukazováčkem.

„Mimochodem, vyhodil tu s bradavkama,“ konstatoval Bøttger zpěvavým tónem o jedné z jejich bývalých kolegyně, která dostala právě padáka, protože si vymyslela falešný zdroj informací. Ten vyhozov vzbudil pozornost po celém domě a šéfre-

daktorovi Mikkelsenovi praskla vzteky žilka v oku. Tak strašlivě vypěnil.

„Jenže ta si tu výpověď taky zasloužila. Tohle je něco úplně jiného. Udělala jsem to v dobré víře. Neříkám, že bych se nezachovala jinak, kdybych se mohla vrátit v čase – po bitvě je každý generál a tak dále a tak dále – ale Mikkelsen a já, jsme...“ Heloise zavrtěla rozhodně hlavou. „Ten mě nevyhodí.“

Rozložila další dopis a začetla se do něj. Bøttger na opačné straně stolu pokračoval v hovoru, zvuk jeho hlasu se však Heloise vytrácel úměrně tomu, jak se jí začal zmocňovat lezavě nepříjemný pocit.

Dopis nebyl dlouhý.

Obsahoval jen pár krátkých řádků jemného rukopisu, jenže jí z nich vyschlo v krku a přeběhl mráz po zádech.

Bøttgerův hlas prořízl vzduch v okamžiku, kdy si uvědomila, že proti němu sedí a zadržuje dech. „... ale člověk se nesmí nechat zastrašit...“

„Mogensi,“ přerušila ho. „Nepsal jsi před lety o tom případu ze severu? S tím zavražděným advokátem?“

„Prosím?“ Podíval se na ni nechápavě přes stůl, ale když viděl, jak vážně se tváří, pomalu se narovnal v křesle. „O kom je řeč?“

„O zavražděném advokátovi. Nedošlo k tomu v Kokkedalu nebo Hørsholmu nebo tam někde nahoře? Jak se jmenoval?“

„Mossing. Stalo se to v Taarbøku. Co s ním má být?“

„Měl jsi ho na starosti?“

Mogens Bøttger byl reportérem investigativní skupiny a specializoval se na kriminalitu a sociální otázky, zatímco Heloise měla na starosti hospodářskou a spotřebitelskou tematiku a zřídka kdy měla co do činění s násilnou trestnou činností.

„Ne, tehdy jsem byl ještě v novinkách. Museli to hodit na hrb Ulrichovi. Proč?“

„Jak se jmenovala? Ta, co si o ní lidi myslí, že to udělala?“

„Anna Kielová. A to si nikdo jen tak nemyslí. To se ví. Zachytila ji bezpečnostní kamera u Mossinga ve vjezdu, když opouštěla místo činu. A tím „zachytila“ myslím, že do objektivu

zírala několik minut a přímo, aniž by se pokusila kameru odmontovat nebo ji zničit, než odtamtud odešla. Tiše a klidně tam stála, od hlavy až k patě od krve. Jen tam tak stála a dívala se do kamery, nehnula ani brvou. Šílená psychopatka.“

„Kde je teď?“

„To nevím. Nikdy ji nenašli. Proč?“

Heloise obešla stůl a položila dopis před Bøttgera. Sklonila se nad ním a oba četli.

Milá Heloise,

viděla jsi někdy někoho vykrváčet?

Je to dost výjimečný zážitek. V každém případě pro mě, ale také jsem se na něj dlouho těšila.

Vím, že se o mně říká, že jsem spáchala zločin.

Že je třeba mě najít, zpacifikovat a potrestat.

Jenže já zločin nespáchala.

Najít mě nejde.

Zpacifikovat nelze.

Potrestaná jsem už dávno.

... A ještě jsem neskončila.

Chtěla bych prozradit víc, jenže jsem slíbila, že si to nechám pro sebe.

Když už jsem zbavena tvé přítomnosti, Héloïse, zpřítomni mi aspoň svými slovy sladkost svého obrazu.

Anna Kielová

Zmatený Bøttger k ní zvedl hlavu. „Odkud to, prosím tě, máš?“

„Byl v přihrádce.“

„Znáš ji?“

„Ne. Pamatuju si z té doby samozřejmě pár útržků, ale jinak ji neznám.“

„No to mě podrž...“ Podrbal se tak silně vzadu na hlavě, až se mu rozvlnily tmavě hnědé kudrny. „Myslíš, že to psala opravdu ona?“

Heloise pokrčila rameny.

„Takže by si z tebe klidně mohl někdo vystřelit,“ pravil Bøttger. „Já dostávám od lidí děsně divný e-mail. Někdo v kempu ve Hvide Sande viděl ‚jaguára‘, nebo zná někoho, kdo zná někoho, kdo možná unesl nebo taky neunesl Madeleine McCannovou. Jak víš, Heloise, na blázna narazíš všude. Tohle by vážně mohl být někdo takový. Když jsi teď díky té Skriverově kauze v kurzu, začnou ti automaticky chodit dopisy od všech úchyláků v zemi.“

Heloise se vrátila ke svému stolu a podívala se na obálku, ve které dopis přišel. Byla střední velikosti, světle modrá a orázkovaná před jedenácti dny v Cannes. Dávno předtím, než propuklo celé to peklo kolem Skrivera, takže ať už ji poslal, kdo chtěl, nedělal to v návaznosti na mediální cirkus, který následoval.

„To nedává smysl,“ řekla a podívala se na Bøttgera. „Proč by psala mně místo Ulrichovi, když to tehdy pokryl on? Kde jsi říkal, že teď pracuje?“

„Podle mě vlastně nepracuje.“ Bøttger vytáhl mobil a zalistoval v něm.

„Co tím chceš říct?“

„Teda, asi je zaměstnaný v *Expresu*, ale slyšel jsem, že loni dostal depresi nebo tak něco, a zřejmě se ještě nevrátil. Každopádně jsem dlouho neviděl, že by se pod něco podepsal. Hrabal se taky ve spoustě doopravdy hrozných věcí a nemám dojem, že by je dokázal nějak účinně odbourávat. Možná mu ta práce prostě zlomila vaz. Ale myslím, že bych mohl mít... a taky že jo, jeho soukromé číslo. Chceš ho přeposlat?“

„Jo, díky, klidně mi ho přepošli.“

Heloise si znovu přečetla dopis.

Zapnula pracovní počítač a vygooglovala si Annu Kielovou. Na obrazovce se objevilo dvě stě třicet osm výsledků hledání. Rozklikla hned ten první – článek z jejích vlastních novin datovaný 24. dubna 2013, který napsal Ulrich Andersson.

Podezřelá z vraždy identifikována

Byla odhalena identita ženy, po které od 22. dubna pátrá policie ve spojitosti s vraždou sedmatřicetiletého právního zástupce Christoffera Mossinga. Sdělila to dnes kodaňská policie v tiskové zprávě agentuře Ritzau.

Domnělá pachatelka jménem Anna Kielová, má dánskou státní příslušnost a je jí 31 let. Je hledaná, protože v noci ze soboty na neděli 21. dubna ubodala advokáta Christoffera Mossinga. K přepadení došlo v Taarbæku, v místě bydliště oběti. Podle názoru policie se nikdo další v době vraždy na místě činu nenacházel a na adrese nejsou hlášeny žádné další osoby.

„Nic nenasvědčuje tomu, že by se oběť s podezřelou znali, víme ale, že hledanou osobu předchází dlouhá historie duševních chorob. Proto žádáme každého, kdo by s ní mohl přijít do styku, aby od ní udržoval odstup a kontaktoval policii,“ říká vedoucí vyšetřování Erik Schäfer.

Anna Kielová je skandinávský typ, 172 cm vysoká, střední postavy a v době vraždy měla dlouhé, špinavé blond vlasy. Žádáme občany, kteří by mohli podat informace o místě, kde se zdržuje, nebo mohli policii jiným způsobem navést na její stopu, ať kontaktují kodaňskou policii na čísle 114.

UA, Demokratický deník

„Kaldanová...“

Heloise zvedla hlavu od počítače.

Na konci chodby stála Karen a mávala na ni, aby za ní přišla.

„A je to tady.“

Detektiv Erik Schäfer strčil do dveří výslechové místnosti špinavou botou tradiční dánské značky o velikosti cihly. Uvnitř seděla starší paní kyprých tvarů s kabelkou na klíně a čekala za stolem.

Když vešel do místnosti, zdvořile kývla hlavou.

„Dobrý den,“ řekla. „Vy jste Erik Schäfer?“

„To jsem.“ Podal ženě svou velkou, drsnou ruku a ona ji vzorně přijala. „Ale nezachytil jsem vaše jméno, paní?“

„Musím ho sdělit?“

Schäfer pokrčil rameny. „Možná by se všechno zjednodušilo, kdybych věděl, kdo jste a co tu děláte.“

„To můj muž,“ řekla. „Myslí si, že bych se do toho neměla míchat. Abyste rozuměl, jde mu hodně o soukromí, no a nepřeje si, abychom byli zataženi do nějaké špíny. Takže jsem mu neřekla, že sem půjdu. Nechci, aby zjistil, že jsem tu byla.“

„Dobře. Tak já se pro začátek spokojím s tím, že se vás zeptám, co vás k nám přivádí.“ Schäfer se usadil naproti ní.

„To ten advokát.“

„Advokát?“

„Ano, ten slušný mladík, co ho zavraždili. Na severu.“

„Christoffer Mossing.“

„Ano, ten. Byl to váš případ, nemám pravdu?“

„Ano, a stále je,“ odpověděl Schäfer. „Už to bude pár let, co k tomu došlo, ale případ není uzavřený.“

„To jaro, kdy nás navštívili sestra se švagrem,“ přikývla paní. „Pamatuju si to, protože jsme byli v dunách u Tisvildeleje a cestou domů si mužští chtěli koupit dýmkový tabák v tom obchůd-

ku hned vedle turistického centra. Tak jsme, já se sestrou, čekaly venku a novinové poutače před krámkem byly těch příšerných podrobností o vraždě plné. Muselo to být někdy těsně potom.“ Zamyslela se a zdálo se, že ztratila nit.

„Ano, náš dobrý Mossing sešel ze světa bohužel dost děsivým způsobem,“ připustil Schäfer. „Ale úplně nechápu, kam tím míříte. Nechcete mi o něm něco prozradit?“

„Vzpomínám si na tu dívku,“ pravila. „Tu, o které se říkalo, že ho má na svědomí. V jedněch z těch novin měla na titulní stránce velkou fotografii. V následujících týdnech ji ukazovali pořád dokola i v televizních novinách. Byla to taková prázdninová momentka, stála na ní v tričku s krátkým rukávem, za sebou měla krásnou krajinu. Řekla bych, že to byl možná Grand Canyon. Vybavíte si ji?“

Schäfer přikývl.

Měl fotografii uloženou o patro níž, než kde se právě nacházeli, ve složce s případem spolu se záběry z místa činu – Mossingův voskový obličej, hlava zůstala po vraždě spojena s tělem jen na několika šlachách, snímek vražedné zbraně a veškeré té krve.

Tak neuvěřitelné množství krve...

„Pamatuju si, že jsem si říkala, jak smutně se tváří,“ pokračovala paní. „Stála na sluníčku a usmívala se na fotografa, ale bylo jí to vidět na očích. Jako by je měla... *vypnuté*. Možná jsem si to tehdy jen namlouvala, ale v každém případě upoutala moji pozornost.“ Nervózně žmolala ucho světle hnědé kabelky.

Schäfer si odkašlal a právě se chystal paní požádat, aby přešla k věci, když opět zvedla hlavu.

„Myslím, že jsem ji zahlédla.“ Zakryla si ústa rukou, jako by ji vlastní slova zaskočila.

Schäfer ji pozoroval a několik vteřin nic neříkal.

„Vy si myslíte, že jste ji zahlédla?“ Ucítil, jak se mu rozbušilo srdce. „Co to má znamenat?“

„Já ji viděla,“ odpověděla s ještě větším přesvědčením. „Vypadala jinak než tehdy. Měla daleko kratší vlasy. Tmaší. Ale byl to tentýž obličej, tytéž oči. Byla to ona. Jsem si tím jistá.“

„A kde že jste ji viděla?“ Schäfer vytáhl z náprsní kapsy zápisník a propisku a začal si dělat poznámky.

„Na letním bytě býváme vždycky v srpnu a v září...“

„V Tisvildeleje?“

„Ne, v Provinci. Máme u Saint-Rémy malou usedlost, koupili jsme ji, když šel Vilhelm do důchodu.“ Žena sebou trhla, když si uvědomila, že svého muže nazvala jménem.

Poděšeně zvedla k Schäferovi oči.

„Nic jsem neslyšel,“ ujistil ji jediným pohledem a požádal ji, aby pokračovala.

„Máme s manželem dům v jižní Francii. Přišli jsme tam, no ano, už to bude pomalu dvanáct třináct let. Ze začátku nás hodně zajímalo hlavně naše nejbližší okolí. Poznat nové město chvíli zabere, i když není nijak velké. Ale v posledních letech jsme se v létě vydávali na malé výlety do různých měst v sousedních departementech. Pro rozptýlení.“

„A vy si myslíte, že jste ji zahlédli při jednom takovém výletu?“

„Vilh... Můj manžel ji neviděl, ale já ano. Vyjeli jsme si do vesničky hodinu cesty severně od Saint-Rémy, posadili se do kavárny a pozorovali lidi kolem, když jsem si všimla jedné mladé ženy. Myslím, že mě zaujala, protože stála tak trochu stranou a tvářila se našťavaně. Nebo možná ne našťavaně, ale v každém případě nevesele. A jak jsem tam tak seděla a prohlížela si ji, trklo mě to. Byla to ona. Ta, kterou jste hledali.“

„Mluvila jste s ní?“

„Ne, hned se vydala dál a já už ji znovu bohužel nezahlédla.“

Schäferova čerstvě probuzená naděje začala pozvolna slábnout. Že někde v nějaké Tramtárii zahlédla stará paní na prchavý okamžik ženu, která se podobala Anně Kielové, za solidní stopu zrovna nepovažoval.

„Kdepak, celé se to seběhlo tak rychle,“ řekla, jako by mu četla myšlenky. „Takže opravdu chápu, jestli je pro vás těžké uvěřit, co vám tady povídám. Ale řekla bych, že tohle by vám možná mohlo pomoci.“

Otevřela oblou dámskou kabelku, něco z ní vylovila a podala mu to.

Schäfer vstal ze židle a věc si převzal. Zalil ho vřelý pocit teletivého štěstí.

V ruce držel fotografii. Vertikální červené číslice ve spodním rohu prozrazovaly, že byla pořízena před týdnem a půl. Na snímku stála skupinka dětí kolem malého stolku a velký, drsně vyhlížející muž. Byli něčím zaujatí, Schäfer ale neviděl čím. Oči všech se upíraly na kartonovou krabici, která stála na stole. Všechny oči, kromě jedné jediné osoby. Ženy, která postávala pár metrů za nimi.

Dívala se přímo do objektivu a Schäfer nezůstal na pochybách.

Byla to ona.

Byla to Anna Kielová.

Když Heloise vstoupila do místnosti, seděl redaktor čtenářské rubriky Carl-Johan „Rejč“ Reytch za velkým, mechově zeleným stolem a listoval tlustým fasciklem. V čele stolu si šéfredaktor Mikkelsen nervózně pocuchával červenohnědý plnovous. Nadzvedl se jako na pozdrav a zuřivým máváním ji přizval ke stolu.

„Jen dál, jen dál,“ pobízel. „Ať máme tu šarádu brzy za sebou, drazí přátelé, a můžeme pokročit v našem životním snažení. Přece jen máme noviny, ty musejí vycházet, i zítra, a já bych řekl, že jsme tohle konkrétní prádlo propírali dostatečně dlouho.“

Mikkelsen promluvil shovívavým tónem, bezmála vesele a Karen, která se usadila vedle Heloise, na něho zůstala chvilku překvapeně zírat. Pak obrátila pozornost k Rejčovi, který se naopak tvářil, jako by požadavek ani nevázané veselí z konce stolu neznamenal.

„Jen se posad', Heloázo.“ Rejč vyslovoval její jméno špatně a Heloise ho podezírala, že to dělá schválně.

„To ‚H‘ je neznělé,“ řekla. „Vyslovuje se to *Éluts*.“

Rejč zvedl oči. „Aha, ale to je dobře, že jsi mohla tak rychle přijít.“

„Samozřejmě. I když musím říct, že se divím, co tu zase děláme.“ Heloise se rozhlédla po místnosti. „Prošli jsme tu záležitost několikrát a nemám co dodat.“

„A seš si tím jistá? Nemohla jsi přehlédnout nějakou drobnost? Informace, které by mohly ovlivnit moje rozhodnutí?“ Rejč mluvil překvapivě hlubokým, hrdelním hlasem, který neldil s jeho jemným, téměř dívčím vzezřením.

„Ne, už jsem řekla všechno relevantní.“

„Tak tedy dovol, abych celý průběh krátce shrnul tak, jak jsi ho popsala, abychom si mohli být úplně jistí, že jsem tě správně pochopil, než sepíšu zprávu.“

Heloise si přehodila nohu přes nohu a čekala.

Rejč zalistroval o pár stran dopředu ve své složce a odkašlal si. „Podle vlastní výpovědi jsi byla upozorněna na investice Jana Skrivera do Cotton Corpu, což je jedna z největších textilek v bangladéšském Bengalúru, letos v červnu.“

„Ano, správně.“

„Ve svém článku z 2. srpna uvádíš, že Skriver ve stejné době vypověděl spolupráci s Gläselovou textilní továrnou ve Vejle, a tím tedy přesunul hlavní díl produkce do zahraničí. Rozhodnutí znamenalo zrušení všech osmi set padesáti pracovních míst a z politického hlediska bylo... řekněme ‚nepopulární‘.“

„Ano, dá se to tak říct. Nepopulární pro vládu a učiněná katastrofa pro místní.“

„Třetího srpna tě kontaktoval – cituji – ‚anonymní zdroj‘ a požádal tě, aby ses na věc podívala blíže, přesněji řečeno na využívání práce nezletilých v Cotton Corpu a v neposlední řadě i jak firma používala nonylfenol ethoxyláty, hormonální disruptory, lépe známé jako NPE. Pochopil jsem to správně?“

„Ano.“

„A věc se má tak, že je nezákonné dovážet do EU oděvy vyrobené s pomocí NPE, nemám pravdu?“ Rejč zvedl poprvé oči.

„Ale ano.“

„Kdo byl ten zdroj?“

„To nevím. Jen mi prostě zazvonil telefon. Na druhém konci se ozval hlas – mužský hlas. Podal mi řadu informací o poměrech a vyzval mě, abych je prozkoumala blíže, ale žádné jméno neuvedl.“

„Ale máš nějakou představu, kdo to je?“

„Představu ano. Ale nic konkrétního. Jak jsi sám vypíchl, mezi politiky panuje nespokojenost se Skriverovým rozhodnutím přesunout produkci za hranice, takže si dovedu představit,

že by ten tip mohl pocházet z jejich strany. Ale můžeš hádat stejně dobře jako já.“

„Hm...“ Rejč zachytil Heloisin pohled a několik vteřin ji nespouštěl z očí, než odpověděl. „Při rešerši jsi získala podklady, které vypadaly jako interní a důvěrné dokumenty z řízení Skriverovy firmy, mezi tím i ukázkou z jeho smlouvy s Cotton Corpem. Doklady, které potvrzovaly obvinění, že fabrika využívá dětskou práci a chemické látky, které je nezákonné importovat do EU.“

„Správně.“

„Dokumenty, na kterých ses rozhodla založit svůj poslední článek.“

„Ano.“

„Kdo ti ty dokumenty sehnal?“

„To vám bohužel nemůžu prozradit. Informátor chtěl zůstat v anonymitě, já to musím respektovat.“

„Ale tobě je informátorova identita známá?“

„Ano, to je.“

„Autenticitu jsi zhodnotila jako v pořádku?“

Heloise vyschlo v ústech.

„V té době jsem neměla důvod myslet si něco jiného. Využívala jsem zdroj léta v mnoha jiných souvislostech a příspěvky dotyčné osoby byly vždy spolehlivé. Dokumenty působily jako pravé a informacím jsem věřila.“

„Ukázalo se to jako značně nerozumné rozhodnutí,“ poznamenal Rejč. „Takže, byla jsi dostatečně důsledná?“

„Když se na to dívám zpětně, tak ne.“

„A pokud by ses někdy příště dostala do podobné situace, vystavěla bys příspěvek na stejně jednostranné a diletantské rešerši nebo bys svoje závěry opírala radši o fakta?“ Napřáhl ruce před sebe dlaněmi vzhůru, aby ilustroval obě možné odpovědi, které jí nabízel.

Heloise měla chuť se natáhnout přes stůl a zaškrtnout ho tou jeho tenkou kravatou barvy žlutého kari. Místo toho se ale ovládla a olízla si rty.

„Je jasné, že se od teď budu snažit být daleko důkladnější. Nikdo netouží víc než já po tom, abychom se tu my dva už nikdy nesetkali.“ Vyslala přes stůl cosi podobající se úsměvu.

„Dobře. Tak to bychom měli.“ Šéfredaktor Mikkelsen dal v čele stolu spokojeným tlesknutím signál, že si vyslechl, co potřeboval, a chystal se vstát.

Na rozdíl od Karen nebyla Heloise jeho netypickou poddajností překvapená. Před několika měsíci se po dlouhém pracovním dni vracela domů po nábřeží, aby mohla jít přes zámecké nádvoří a cestou kolem Mramorového kostela. Nastal jeden z prvních vlahých letních večerů, kdy je dlouho světlo, a ona byla už skoro v polovině zahrady Amaliehave, když je uviděla.

V nejtmavším koutu na lavičce, napůl schovaný za velkou třešní, se šéfredaktor Mikkelsen vášnivě objímal s mladou a docela hezkou tmavovláskou – a určitě to nebyla jeho žena.

Zvuk Heloisiných kroků ho přiměl zvednout oči. Docela kratičce se na sebe podívali, než Heloise sklopila zrak a opustila zahradu.

Ale bylo jí jasné, co viděla.

A on věděl, že ona ví.

Jestli byla její práce v ohrožení, nebyl by to Mikkelsen, kdo by přihodil na špatnou misku vah.

„Nemám žádné další otázky,“ řekl Rejč a demonstrativně zaklapl desky. „Tedy, až na jednu. Mimochodem, ten zdroj, který ti dokumenty předal... Nebyl to náhodou tiskový mluvčí Ministerstva průmyslu a obchodu, Martin Duvall?“

Heloise na židli ani nedutala.

Rejčovi pohrával kolem úst slabý náznak úsměvu.

„Jak říkám, nemůžu v té věci odhalit totožnost svého zdroje,“ odvětila Heloise. „Jsem si jistá, že to jako strážce dobrých novinářských mravů chápeš líp než kdo jiný.“

„No tak se zeptám jinak...“ Sundal si brýle, pečlivě složil nožičky a odložil je před sebe na stůl. „Jaký k němu máš osobní vztah?“